Р Е Ш Е Н И Е
№ 42785

гр. София, 02.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 4 състав,** в публично заседание на 27.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ботева

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **8648** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. Ч. (А. С.), гражданин на Република Т., [дата на раждане] в М., Т., притежаващ международен паспорт № U., с постоянен адрес в Република Т., [населено място], [община], кв. А. Кахведжи, [улица], комплекс Е., бл. Б, ет. 12, ап. 26, подадена чрез пълномощника му адвокат И. А. Д., АК – Х., против заповед № 4536 ПАМ-243 от 11.06.2026 г. на началника на Гранично полицейско управление – С. при Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Е.. С оспорената заповед на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, чл. 24, § 2, б. „б“ от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета от 28 ноември 2018 г. и Заповед рег. № 4070з-632 от 17.06.2024 г. на директора на РДГП – Е., на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 (пет) години, считано от датата на изпълнение на наложената ПАМ „Експулсиране“.

В жалбата и в допълнителна писмена молба от 26.10.2026 г., депозирана чрез процесуалния представител адвокат Д., се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения индивидуален административен акт поради издаването му в противоречие с материалния закон, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Поддържа се, че административният орган е нарушил разпоредбите на чл. 35 АПК и чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, тъй като не е изяснил и анализирал фактите от значение за случая, включително семейното и материалното положение на чужденеца, липсата на предишни противоправни прояви и мотивите за извършване на деянието.

Сочи се, че жалбоподателят работи като международен шофьор и наложената мярка накърнява в непропорционална степен гарантираното му право на труд, като нарушава принципа на съразмерност по чл. 6 АПК и правото на зачитане на личния и семейния живот по чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). Твърди се също, че е допуснато съществено процесуално нарушение по чл. 26 АПК поради неуведомяване за започване на производството, което е ограничило правото му на защита. В молбата от 26.10.2026 г. се излага допълнително становище, че ответникът не е представил доказателства за влизането в сила и изпълнението на ПАМ „Експулсиране“, както и за осъждане по чл. 280 НК, поради което тези обстоятелства следва да се приемат за недоказани. По тези съображения се претендира отмяна на оспорената заповед. Претендира се присъждане на направените разноски за държавна такса в размер на 5,11 евро, както и присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 511,29 евро в полза на адвокат И. А. Д. на основание чл. 38, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата (ЗАдв) за оказана безплатна правна помощ.
Ответникът – началникът на Гранично полицейско управление – С. при РДГП – Е., редовно уведомен за насроченото открито съдебно заседание, не се явява и не изпраща представител. В придружителните писма при изпращане на преписката. Претенция за присъждане на разноски не е заявена.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена по реда на чл. 16, ал. 1, т. 3 от АПК, не изпраща представител и не ангажира становище по спора.
Административен съд – София-град, I отделение, 4-ти състав, като прецени събраните по делото писмени доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:
На 07.06.2026 г. около 21:00 ч. на ГКПП „Капитан А.“, [община], за влизане в страната от Република Т. е пристигнал автобус марка „М.“ с турски регистрационен № 34NJZ319, управляван от турския гражданин А. Ч. (А. С.), [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт № U., издаден от Република Т.. Поради получена оперативна информация от ГПУ – С. е изготвено искане за извършване на съвместна щателна митническа проверка с органите на Агенция „Митници“ с цел установяване на укрити лица и тайници.
При извършената съвместна проверка в автобуса е открит специално изграден тайник в спалното отделение (кухина на мястото на резервоара с размери 90 см дължина, 190 см ширина и 115 см височина, достъпна след сваляне на тапицирана кора), в който са намерени укрити шест лица без документи за самоличност, самоопределили се като граждани на Република И.: Y. S. H. (род. 01.01.2008 г.), A. J. H. (род. 01.01.2009 г.), A. A. (род. 01.01.2010 г.), S. A. H. (род. 01.01.2009 г.), D. S. (род. 01.01.2009 г.) и L. J. M. (род. 01.01.2008 г.). За установения тайник от митническите органи при ТД Митница Б. е съставен АУАН № BG07062026/1000/М-1448 от 07.06.2026 г. Водачът А. Ч. е задържан със заповед за полицейско задържане № 4536зз-168 от 07.06.2026 г., считано от 22:00 ч., а укритите лица са задържани със заповеди с рег. №№ 4536зз-169/07.06.2026 г. до 4536зз-174/07.06.2026 г. и са приведени в помещението за временно настаняване на задържани лица при ГПУ – С..
Срещу А. Ч. е образувано бързо производство № 148/2026 г. по описа на ГПУ – С. за престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4 във връзка с ал. 1 от НК, като с постановление № 2520/2026 г. на Районна прокуратура – Х. от 08.06.2026 г. чужденецът е задържан за срок до 72 часа и предаден на ОЗ „Охрана – Х.“.
На 08.06.2026 г. полицейски инспектор при ГКПП „Капитан А.“ е изготвил Докладна записка с рег. № 4536р-19416 от 08.06.2026 г. до началника на ГПУ – С., съдържаща подробно описание на извършеното противоправно превеждане през държавната граница на шестте лица без

разрешение на надлежните органи на властта чрез използване на моторно превозно средство, и е направил мотивирано предложение спрямо А. Ч. да бъдат наложени две принудителни административни мерки: ПАМ „Експулсиране“ на основание чл. 42, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ и ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години, считано от датата на изпълнение на наложената мярка „Експулсиране“, на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ, ведно с въвеждане на сигнал за отказ за влизане в Ш. информационна система по чл. 24 от Регламент (ЕС) 2018/1861.

В хода на административното производство чужденецът е подписал на 08.06.2026 г. Декларация за семейно и материално положение и имотно състояние, в която изрично е декларирал в присъствието на преводач, че семейството му се състои единствено от него самия („мен самия“), че не получава трудови възнаграждения и няма други доходи, както и че не притежава недвижими имоти и моторни превозни средства на територията на Република Б..

На 11.06.2026 г. началникът на Гранично полицейско управление – С. комисар М. И. е издал процесната Заповед № 4536 ПАМ-243 от 11.06.2026 г., с която на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, чл. 24, § 2, б. „б“ от Регламент (ЕС) 2018/1861 и Заповед рег. № 4070з-632 от 17.06.2024 г. на директора на РДГП – Е., на А. Ч. е наложена ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години, считано от датата на изпълнение на наложената ПАМ „Експулсиране“. Като фактически основания в заповедта е посочено осъщественото на 07.06.2026 г. незаконно превеждане през границата на страната от Т. в Б. на шест лица чужди граждани в тайник на автобус марка „М.“ с рег. № 34NJZ319, повдигнатото обвинение по чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4 във връзка с ал. 1 НК, постановяването на осъдителен съдебен акт от Районен съд – Свиленград на 11.06.2026 г., както и мотивите, изложени в Предложение № 4536р-19416 от 08.06.2026 г. На основание чл. 60, ал. 1 АПК органът е допуснал предварително изпълнение на заповедта поради опасност изпълнението да бъде осуетено или сериозно затруднено. Заповедта е връчена лично на чужденеца на 11.06.2026 г. в присъствието на преводач.

По делото е представена Заповед № 4070з-632 от 17.06.2024 г. на директора на РДГП – Е., с която на основание чл. 44, ал. 1, изр. първо във връзка с чл. 39а, ал. 1 ЗЧРБ са оправомощени началниците на ГПУ при РДГП – Е. да налагат принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ и да издават заповеди по чл. 44 от същия закон.

На съда е служебно известно (служебна справка в деловодната система на съда и протоколно определение от 27.10.2026 г. по настоящото дело), че издадената спрямо А. Ч. Заповед № 4536 ПАМ-242 от 11.06.2026 г. на началника на ГПУ – С. за налагане на ПАМ „Експулсиране“ е оспорена пред Административен съд – София-град, като по жалбата е образувано административно дело № 8637 по описа за 2026 г., насрочено за 12.11.2026 г.

При така изяснената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА. Депозирана е в законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ от надлежна страна – адресат на утежняващ индивидуален административен акт, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност пред Административен съд – София-град, като дължимата държавна такса е внесена редовно.

Разгледана по същество, съобразно критериите за законосъобразност по чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 АПК, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган. Съгласно чл. 44, ал. 1, изр. първо ЗЧРБ принудителните административни мерки по закона се налагат със заповеди на

председателя на ДАНС, директорите на главни дирекции, директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ на МВР или на оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от приложената по преписката Заповед № 4070з-632 от 17.06.2024 г. на директора на РДГП – Е., началникът на ГПУ – С. е изрично оправомощен да налага ПАМ по чл. 39а, ал. 1 ЗЧРБ, включително мярката по чл. 39а, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“. Тази законова възможност за оправомощаване в структурата на Гранична полиция е трайно възприета и потвърдена в практиката на Върховния административен съд /ВАС/ - в този смисъл решение по адм. д. № 4100/2026 г. на ВАС, поради което съдът приема, че издателят на заповедта е притежавал материална и териториална компетентност за нейното постановяване.

Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма и съдържа установените в чл. 59, ал. 2 АПК задължителни реквизити. Посочени са органът издател, адресатът, правните основания за издаването ѝ (чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, чл. 24, § 2, б. „б“ от Регламент (ЕС) 2018/1861), подробни фактически констатации за установеното незаконно превеждане на чужденци през границата в тайник на автобус, както и изрично препращане към мотивите, изложени в Предложение (Докладна записка) рег. № 4536р-19416 от 08.06.2026 г. Съгласно задължителните указания по Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд, мотивите на индивидуалния административен акт могат да се съдържат както в самия акт, така и в подготвителните документи, съдържащи се в административната преписка, към които актът препраща. В случая фактическата обстановка е изчерпателно изяснена, което осигурява възможност за упражняване на ефективна съдебна защита и пълен контрол за законосъобразност.

При издаването на акта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Неоснователно е възражението в жалбата за нарушаване на чл. 26 АПК поради липса на предварително уведомяване за започване на производството. Спецификата на принудителните административни мерки по ЗЧРБ, свързани с противодействие на незаконната миграция и охраната на държавната граница, изисква бързина и неотложност в защита на важни държавни и обществени интереси по смисъла на чл. 34, ал. 4 АПК. Евентуалното неуведомяване по чл. 26 АПК не представлява съществено процесуално нарушение, доколкото фактическите констатации са обективирани в писмени документи от съвместната гранична и митническа проверка, а в съдебната фаза на производството чужденецът е упражнил в пълен обем правото си на защита чрез упълномощен адвокат, без да ангажира доказателства, опровергаващи данните по преписката.

Оспорената заповед е постановена и в пълно съответствие с материалноправните разпоредби на закона. Съгласно чл. 42з, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, принудителна административна мярка „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ се налага, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ изрично предвижда, че се отказва влизане в страната на чужденец, за когото „има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави“. От граматическото и систематично тълкуване на посочената норма следва, че за прилагането на тази ПАМ законът не поставя изискване деянието да е установено с влязла в сила присъда по реда на НПК, а е достатъчно органът да разполага с надлежни фактически данни за осъществявано незаконно въвеждане или превеждане на лица през държавната граница (в този смисъл отново решение № 6531 от 15.06.2026 г. по адм.д. № 4100/2026 г. на ВАС; решение № 4070 от 17.06.2022 г. по адм.д. № 3028/2022 г. на АССГ, потвърдено с решение № 11599 от 14.12.2022 г. на ВАС; решение № 5366 от 22.05.2023 г. на ВАС; решение № 12462 от 19.11.2024 г.

на ВАС).
По отношение на роцесния акт от събраните по делото писмени доказателства – Съобщение № 7178 от 07.06.2026 г., Съобщение № 7189 от 08.06.2026 г., Съобщение № 4536р-19557 от 08.06.2026 г. и Докладна записка № 4536р-19416 от 08.06.2026 г., безспорно се установява, че на 07.06.2026 г. при влизане в Република Б. през ГКПП „Капитан А.“ жалбоподателят А. Ч. е управлявал автобус марка „М.“ с регистрационен № 34NJZ319, в който в специално пригоден тайник в спалното отделение са открити укрити шест чужди граждани без документи за самоличност. Тези обективни факти изцяло покриват материалноправния състав на чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ. Повдигнатото обвинение и проведеното наказателно производство за престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4 във връзка с ал. 1 НК допълнително потвърждават правилността на фактическите констатации на административния орган. Налагането на ПАМ не представлява повторно наказване за едно и също деяние и не нарушава принципа non bis in idem, тъй като принудителните административни мерки по ЗЧРБ нямат характер на наказателни санкции, а съставляват превантивни и преустановителни мерки за защита на обществения ред и контрол над миграционните процеси.
Неоснователни са възраженията за допуснати нарушения на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, принципа на съразмерност по чл. 6 АПК и чл. 8 ЕКПЧ. Разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ задължава органа при налагане на ПАМ да отчита продължителността на пребиваване, категориите уязвими лица, производствата по ЗУБ или за подновяване на пребиваване, семейното положение и съществуването на семейни, културни и социални връзки. В конкретния случай жалбоподателят е преминаващ чужд гражданин, който пребивава постоянно в Република Т. и няма разрешено пребиваване в Б.. От представената от него декларация от 08.06.2026 г. се установява, че той няма съпруга, деца или други членове на семейството в Б., не притежава имущество в страната и не е интегриран в българското общество. Твърдението, че упражнява професията „международен шофьор“ и че забраната ще засегне правото му на труд, е неоснователно. Съгласно установената съдебна практика (вж. решение по адм. д. № 1253/2024 г. на ВАС; решение по адм. д. № 4982/2023 г. на ВАС), когато международната транспортна дейност е била използвана пряко като средство за незаконно превеждане на мигранти през границата в специално изграден тайник, защитата на обществения интерес от спазване на установения граничен режим и сигурността на държавите членки категорично надделява над индивидуалния интерес на дееца да упражнява трудова дейност, свързана с международни превози. Мярката не засяга правото на личен и семеен живот по чл. 8 ЕКПЧ, тъй като жалбоподателят няма семейство и установен личен живот на територията на страната и Европейския съюз.
Заповедта е съобразена и с изискванията относно срока на забраната и началния момент на нейното действие. Определеният срок от 5 години съответства на законовия максимум по чл. 42з, ал. 3 ЗЧРБ и чл. 11, § 2 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. С оглед тежестта на извършеното правонарушение – укриване на шест лица в тайник с цел противоправно преминаване на границата – петгодишният срок е пропорционален и необходим за постигане на превантивната и преустановителната цел на закона. Определянето на началния момент на забраната като „считано от датата на изпълнение на наложената ПАМ Експулсиране“ (респ. от датата на действителното напускане или извеждане на чужденеца от територията на страната) е съобразено с правната логика и практиката на ВАС (така определение № 8524 от 04.08.2026 г. по адм.д. № 7447/2026 г. на ВАС; определение № 8673 от 20.08.2026 г. по адм.д. № 7987/2026 г. на ВАС), тъй като забраната за влизане и пребиваване по естеството си следва да прояви действие едва след като чужденецът напусне територията на държавите членки. Забраната за влизане и пребиваване по чл. 42з от ЗЧРБ е самостоятелна принудителна мярка,

чиято материална законосъобразност подлежи на независима преценка и не се опорочава от факта, че заповедта за експулсиране е предмет на оспорване по друго административно дело (адм. дело № 8637/2026 г. на АССГ).

Предвид гореизложеното, оспорената Заповед № 4536 ПАМ-243 от 11.06.2026 г. на началника на ГПУ – С. е издадена от компетентен орган, в установената писмена форма, без съществени процесуални нарушения, в пълно съответствие с материалния закон и неговата цел, поради което подадената срещу нея жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора направените от жалбоподателя разноски за държавна такса в размер 5,11 евро остават в негова тежест на основание чл. 143, ал. 3 и ал. 4 АПК (аргумент за противното). По отношение на претенцията за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер 511,29 евро на основание чл. 38, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата – същата е неоснователна. Съгласно чл. 38, ал. 2 ЗАдв при оказване на безплатна адвокатска помощ адвокатът има право на възнаграждение, платимо от осъдената страна, само в случай че делото бъде спечелено в полза на представлявания от него клиент (в този смисъл определение № 9213 от 25.07.2024 г. по адм.д. № 6439/2024 г. на ВАС; определение № 3922 от 07.04.2026 г. по адм.д. № 3088/2026 г. на ВАС). Тъй като жалбата се отхвърля изцяло, законовите предпоставки за възлагане на адвокатско възнаграждение в тежест на административния орган не са налице. На ответника не се присъждат разноски, тъй като не са претендирани и такъв разход не е установен.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК във връзка с чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ, Административен съд – София-град, I отделение, 4-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Ч. (А. С.), гражданин на Република Т., [дата на раждане] , паспорт № U., против Заповед № 4536 ПАМ-243 от 11.06.2026 г. на началника на Гранично полицейско управление – С. при Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Е., с която му е наложена принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 (пет) години, считано от датата на изпълнение на наложената ПАМ „Експулсиране“.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на препис.

СЪДИЯ: